

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní žalobce: **P. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 6. 2008, č. j. 11 985/2008-30, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2012, č. j. 8 Ca 319/2008 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce žádostí ze dne 14. 2. 2007 požádal žalovaného o vydání osvědčení o uznání vzdělání – diplomu získaného v Polské republice na Jagellonské universitě v Krakově, Fakultě práv a administrace, v oboru Právo.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2007, č. j. 6 221/2007 – 30, podle § 89 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 2 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) rozhodl o vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání absolvovaného na zahraniční vysoké škole v České republice,

přičemž osvědčení tvoří přílohu tohoto rozhodnutí. Předmětným osvědčením žalovaný uznal rovnocennost vzdělání získaného žalobcem v Polské republice s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu, vydaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventu studia v magisterském studijním programu „Právní specializace se zaměřením na právo Polska“.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil rozkladem, neboť nesouhlasil s určením uznávaného magisterského studijního programu. Žalobce požadoval, aby žalovaný neuznal rovnocennost vzdělání se studijním programem „Právní specializace se zaměřením na právo Polska“, ale s magisterským studijním programem „Právo“. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy v záhlaví popsaným rozhodnutím rozklad zamítl a napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví citovaným rozsudkem rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Výrok rozhodnutí je totiž zcela nekonkrétní – nelze z něj seznat co, komu a z jakých důvodů bylo uznáno. Stejně tak z odůvodnění tohoto rozhodnutí není patrné, o jakém vzdělání se rozhodovalo a o jaký studijní program se jednalo. Z obsahu rozhodnutí nelze v podstatě zjistit, zda se vztahuje právě k osvědčení vydanému žalobci, nebo nikoli, a zda obsahem osvědčení je právě to, o čem žalovaný rozhodoval. Již z tohoto důvodu mělo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno.

[5] Městský soud dále spatřoval podstatnou vadu řízení v tom, že žalovaný v první instanci rozhodl způsobem, jenž není právem aprobován. V tomto ohledu soud plně odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 96/2011 – 145. Žalovaný vydal dva odlišné akty aplikace práva, z nichž ten, jehož výrok je neurčitý a nelze z něj dovodit, jaké zahraniční vzdělání bylo žalobci vlastně poskytnuto, odkazuje na druhý. Vzájemná existence těchto dvou aktů nemůže obstát. Ustanovení § 89 a § 90 zákona o vysokých školách s postupem, který žalovaný zvolil, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem. Vydání osvědčení je upraveno v § 154 až § 158 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přičemž nelze dovodit, že by správní orgán vydával osvědčení způsobem, jakým to učinil žalovaný, tedy že by vydal jednak rozhodnutí o vydání osvědčení a jednak osvědčení samotné. Proto městský soud uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí žalovaného a osvědčení vydané pod týmž číslem jednacím a téhož dne jsou nezákonná. Ministr školství, mládeže a tělovýchovy proto zatížil i své rozhodnutí nezákonností, pokud tyto akty nezrušil a věc nevrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost

[6] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu včas podanou kasační stížností.

[7] Městský soud podle stěžovatele nesprávně vyvozuje, že by v případech, kdy se Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodne žádosti o uznání

zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vyhovět, mělo namísto rozhodnutí o uznání vzdělání vydávat osvědčení ve smyslu § 154 a násl. správního řádu. Dle stěžovatele by ve všech případech mělo být vydáno správní rozhodnutí, jímž by byla žádost buď zamítnuta, nebo by bylo rozhodnuto o vydání „osvědčení“ žadateli, které by tvořilo přílohu výrokové části rozhodnutí.

[8] Při posuzování správních aktů vydávaných na základě § 89 zákona o vysokých školách je třeba přihlížet k jejich materiálním právním účinkům, nikoli vycházet z jejich formálního označení. Pokud jde o žádost v případech, kdy je zahraniční vysokoškolské vzdělání automaticky rovnocenné (na základě mezinárodního závazku České republiky, jak tomu ostatně bylo i ve věci žalobce), je třeba vydat deklaratorní správní rozhodnutí. Pouze vydání osvědčení nepostačuje. Pokud automatická rovnocennost dle mezinárodní smlouvy neexistuje, je třeba vydat konstitutivní správní rozhodnutí.

[9] Zákon o vysokých školách sice zmiňuje v § 89 a § 90 pojem „osvědčení“, zmíněná ustanovení však byla formulována před přijetím nového správního řádu, přičemž pro zařazení určitého úkonu správního orgánu do režimu části čtvrté správního řádu není rozhodující pouhé formální označení takového úkonu, ale materiální právní účinky, které je způsobilý vyvolat.

[10] Stěžovatel také nesouhlasí se závěrem soudu, že ve věci byly vydány dva akty aplikace práva. Stěžovatel vydal toliko jeden správní akt, a to deklaratorní správní rozhodnutí. Text označený jako „osvědčení“ není samostatným správním aktem, jedná se totiž o nedílnou součást správního rozhodnutí (jeho výrokové části). Odkaz soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 96/2011 – 145, není případný, neboť v této věci byla řešena nostrifikační záležitost Západočeské univerzity v Plzni, která vydala rozhodnutí, jehož součást byla zřejmě následně samotnou univerzitou zcela neformálně měněna a nesdílela jednotný právní režim se správním rozhodnutím.

[11] Za nesprávný považuje stěžovatel též postup soudu, který označil jako žalovaného nikoli ministra školství, mládeže a tělovýchovy, ale Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Určení žalovaného odporuje § 69 s. ř. s., ministerstvo nemá pasivní žalobní legitimaci, neboť správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni, je ministr. Z toho důvodu, pokud by žalovaným bylo ministerstvo, soud měl řízení o žalobě zastavit.

[12] S ohledem na shora uvedené žalovaný požaduje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti, nejprve zabýval námitkou nedostatku pasivní žalobní legitimace na straně stěžovatele [důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.; *III.A*] a dále námitkou nesprávného posouzení právní otázky městským soudem [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; *III.B*], přičemž

sám neshledal důvody, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

III.A Pasivní žalobní legitimace

[15] Stěžovatel namítá, že pasivní žalobní legitimace svědčí v souzené věci ministru školství, mládeže a tělovýchovy, který rozhodoval o rozkladu, nikoli přímo ministerstvu.

[16] Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je při určování žalovaného správního orgánu vždy nutno odlišit, proti jakému úkonu je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 – 64). V nyní souzené věci je nepochybné, že žaloba míří proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy. Tato skutečnost však procesní subjektivitu ministra nezakládá, neboť ministr není samostatným orgánem ministerstva, nýbrž pouze jeho funkční složkou sloužící mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí ministerstva, jako ústředního orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat způsobem obdobným, jako se tomu děje v případě odvolání proti rozhodnutím orgánů státní správy, které nejsou ústředními orgány státní správy, tj. mají nad sebou v hierarchii správních orgánů nadřízený orgán. Žalovaným tak i v případě druhostupňového rozhodnutí zůstává orgán, který o věci rozhodoval již ve stupni prvním, tj. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

[18] V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek ze dne 15. 1. 2004, č. j. 6 A 11/2002 – 26, v němž zdejší soud dovodil, že „[v] *rozkladovém řízení je orgán o rozkladu rozhodující a orgán I. stupně, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, jediným správním orgánem vymezeným zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti; rozdílné je to, komu z hlediska jeho vnitřního organizačního uspořádání zákon zakládá funkční příslušnost o rozkladu rozhodovat*“. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy bylo zřízeno zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky jako ústřední orgán státní správy pro předškolní zařízení, školská zařízení, základní školy, střední školy a vysoké školy, pro vědní politiku, výzkum a vývoj, včetně mezinárodní spolupráce v této oblasti, a pro vědecké hodnosti, pro státní péči o děti, mládež, tělesnou výchovu, sport, turistiku a sportovní reprezentaci státu (§ 7 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb.). Ve smyslu § 89 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách je pak ministerstvo věcně příslušné k vydání osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice. Žádný právní předpis však věcnou příslušnost ministra jako samostatného správního orgánu oprávněného rozhodovat ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace nezakládá, je u něj dána toliko funkční příslušnost k rozhodování o rozkladu proti rozhodnutím ministerstva. V předmětné věci je tak za žalovaného ve smyslu § 69 s. ř. s. nutno považovat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, byť žaloba musí směřovat proti rozhodnutí ministra o rozkladu.

[19] Tato kasační námitka není důvodná.

III.B Uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace

[20] Stěžovatel se dále neztotožnil s právním posouzením několika otázek městským soudem. Nesouhlasí se závěrem soudu, že ve věci byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, a současně má za to, že nemělo být ve věci vydáno osvědčení podle § 154 a násl. správního řádu, jak požaduje městský soud, ale správní rozhodnutí. Podle stěžovatele je text, označený jako „osvědčení", nedílnou součástí správního rozhodnutí – jeho výrokové části, a nejedná se tedy o samostatný správní akt.

[21] Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách *na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program*. Podle § 90 odst. 5 cit. zákona *zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne*.

[22] Nejvyšší správní soud se již dříve problematikou uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle dotčeného ustanovení zákona o vysokých školách v právně a skutkově obdobných případech zabýval (jde zejména o věci vedené pod sp. zn. 9 As 77/2010, 9 As 78/2010, 9 As 79/2010, 9 As 80/2010, 9 As 81/2010, 9 As 82/2010, 9 As 83/2010, 9 As 93/2011 a 9 As 96/2011). Byť se jednalo o situace, kdy o uznání rozhodovala veřejná vysoká škola a nikoli ministerstvo, lze závěry učiněné v těchto věcech aplikovat i na nyní souzenou věc, neboť zákon pro procesní postup ministerstva a veřejné vysoké školy při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace nestanoví žádné odlišnosti.

[23] Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud, vychází při hodnocení námitek stěžovatele zejména ze závěrů učiněných zdejším soudem v rozsudku ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 96/2011 – 145. Není případná námitka stěžovatele, že tento rozsudek nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť v něm byla řešena nostrifikační záležitost Západočeské univerzity v Plzni, která neformálně měnila součást rozhodnutí označenou jako osvědčení po jeho vydání a toto osvědčení tedy nesdílelo jednotný právní režim se správním rozhodnutím. Ve věci řešené v popsaném rozsudku devátého senátu sice šlo o nostrifikační záležitost Západočeské univerzity v Plzni, v tomto případě však nebyla prokázána žádná manipulace s osvědčením, které tvořilo přílohu rozhodnutí o vydání osvědčení, tudíž oba tyto akty sdílely stejný právní režim a situace tak je zcela obdobná jako v nyní řešené věci.

[24] Kasační soud ve shora popsaných věcech dospěl k následujícím podstatným závěrům:

[25] Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán (v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu) uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné,

srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí; pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

[26] „Osvědčení“ vydané na základě § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu, na jehož procesní postup jednoznačně dopadá správní řád (§ 105 zákona o vysokých školách). Pokud správní orgán vyhoví žádosti absolventa, *de facto* úředně potvrzuje, že žadatelem absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním – v tomto ohledu jde tedy o deklaratorní rozhodnutí úředně potvrzující práva a povinnosti. Současně však takové rozhodnutí zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. Z tohoto pohledu jde ve skutečnosti o rozhodnutí, které má konstitutivní účinky, neboť se jím právo kvalifikace zakládá. V případě osvědčení podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách se tedy jedná o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky.

[27] V souladu s teorií správního práva je totiž třeba rozlišovat mezi konstitutivními, deklaratorními či smíšenými správními akty (rozhodnutími) na straně jedné a jinými správními úkony ve formě osvědčení na straně druhé. Jiné správní úkony upravené v části čtvrté správního řádu (§ 154 a násl.) představují velkou a vnitřně nesourodou skupinu různě pojmenovaných úkonů, při jejichž provádění správní orgány vykonávají působnost v oblasti veřejné správy. Jde o úkony prováděné jednostranně a v konkrétních věcech vůči dotčeným osobám, nemají však povahu rozhodnutí. Účinky jiných správních úkonů zpravidla nespočívají ve vzniku, změně nebo zániku práv a povinností, jako je tomu v případě rozhodnutí. (*Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1218-1219*).

[28] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení. Jakkoli tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, nejedná se o osvědčení ve smyslu části čtvrté správního řádu, ale o vydání správního aktu (rozhodnutí) smíšené povahy. Takový akt samozřejmě může být formálně označen buď jako rozhodnutí, či jako osvědčení; to ovšem nic nemění na skutečnosti, že nepůjde o osvědčení ve smyslu § 154 a násl. správního řádu, ale o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1. Jak ostatně stanoví § 69 odst. 1 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Sám správní řád tedy počítá s růzností terminologie ve zvláštních zákonech i pro tyto případy (srov. *Vedral, J. c.d., s. 1220*). Zákon o vysokých školách tedy pojmu „osvědčení“ v § 89 odst. 1 používá pro ten případ, kdy je vzhledem k právním účinkům tohoto aktu zjevné, že jde rozhodnutí smíšené povahy ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.

[29] Rozhodnutí správního orgánu je třeba chápat v materiálním slova smyslu a je jím jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. V případě vydání takového správního aktu však jeho nezbytným předpokladem je, že sám o sobě splňuje nezbytné náležitosti výrokové části rozhodnutí; odůvodnění není třeba, pokud se vydáním osvědčení v plném rozsahu žádosti vyhoví (§ 68 odst. 4 správního řádu).

[30] Se stěžovatelem lze tedy souhlasit, že ve věci žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání či kvalifikace je nutno vydat správní rozhodnutí. Ostatně opačný závěr nevyplývá ani z kasační stížností napadeného rozsudku. V něm městský soud pouze konstatoval, že není v souladu se zákonem postup, kterým je současně vydáno rozhodnutí o vydání osvědčení a osvědčení samé. Co se týče povahy vydávaného aktu z hlediska jeho právních následků, je zcela nepodstatné, zda je zahraniční vysokoškolské vzdělání považováno za rovnocenné na základě mezinárodní smlouvy, či nikoli. Na rozdíl od názoru stěžovatele je totiž třeba dovodit, že vydaný akt bude vždy smíšené (hybridní) povahy, nikoli jednou deklaratorní a jindy konstitutivní.

[31] V souzené věci ovšem stěžovatel z hlediska formy vytvořil vzájemnou, nesrozumitelnou kombinaci dvou aktů - rozhodnutí a osvědčení. Výrok rozhodnutí o vydání osvědčení je zcela neurčitý, nelze z něj dovodit, jaké zahraniční vzdělání bylo žalobci uznáno a na jaké zahraniční vysoké škole toto vzdělání absolvoval. Toto rozhodnutí pak odkazuje na druhý vydaný akt – osvědčení. Vzájemná existence těchto dvou aktů nemůže obstát, a to z následujících důvodů.

[32] Stěžovatel byl jako rozhodující správní orgán v dané věci vázán příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která však s postupem, který byl stěžovatelem zvolen, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem. Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, publikovaný pod č. 143, sv. 28, str. 271 Sb. n. u. ÚS, http://nalus.usoud.cz). Postup žalovaného, který vydal „rozhodnutí o vydání osvědčení“ a současně „osvědčení“, v obecné rovině neodpovídá zákonné úpravě a zejména odporuje požadavku předvídatelnosti činnosti veřejné správy a právní jistoty adresátů této činnosti, mezi které nepatří pouze žalobce. Adresáty činnosti veřejné správy jsou ve věci nostrifikace kromě samotných žadatelů o nostrifikaci též další subjekty, a to např. potencionální zaměstnavatelé těchto žadatelů v souvislosti s ověřováním dosažené úrovně jejich vzdělání při žádosti o zaměstnání.

[33] Za rozhodné považuje Nejvyšší správní soud, že postup zvolený stěžovatelem v projednávané věci vykazuje s ohledem na vše výše uvedené takové podstatné vady řízení, které mají za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, a to pro jeho nesrozumitelnost; ta je dána – vedle absence nutných náležitostí výrokové části předmětného rozhodnutí, jak uvedl v napadeném rozsudku městský soud – též paralelní existencí osvědčení, které rozhodně nelze považovat za nedílnou součást původního

rozhodnutí. O žádosti žalobce bylo možné rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem rozhodnutí, a to rozhodnutím se všemi podstatnými náležitostmi, nikoli oběma současně, jak se tomu stalo v projednávané věci.

[34] Na základě výše uvedeného lze tedy uzavřít, že stěžovatel ve věci žádosti žalobce vydal dva odlišné akty aplikace práva – rozhodnutí o vydání osvědčení ze dne 19. 2. 2007, č. j. 6 221/2007 – 30, a osvědčení („přílohu“ tohoto rozhodnutí) ze dne 19. 2. 2007, č. j. 6 221/2007 – 30. Takový postup stěžovatele je v rozporu se zákonem a městský soud proto nepochybil, zrušil-li napadené rozhodnutí o rozkladu.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu